

Въ вторникъ на р: недѣла, отъ Матдея зач. 76

Рече Господь на ученицы-ты си. Истинна ви казвамъ: какво-то вържете на земя-та, вързано ще бъде на небо-то; и какво-то развържете на земя-та, развързано ще бъде на небо-то. Пакъ истина ви казвамъ: че двама отъ васъ ако са съгласатъ на земя-та за сѣко нѣщо, кое-то бы да попросатъ, ще имъ бъде отъ Отца моего, който е на небеса-та. Защо-то гдѣ-то сж двама или трима събрани въ мое-то имя, тамъ съмъ (и азъ) посрѣдъ тѣхъ. Тогава пристъпи при него Петръ, и рече: Господи! до колко пѣти, ако ми съгрѣши братъ ми да мѣ прощавамъ? до седемъ пѣти ли? казва мѣ Исусъ: не ти дѣмамъ до седемъ пѣти но до седемдесать пѣти по седемъ. И като свърши Исусъ тѣмъ дѣмъ, прѣмина отъ Галилея, и доде въ прѣдѣлы-ты на Иудея отъвѣждь орданъ. И отидоха слѣдъ него много народъ; и исцѣли ги тамъ. Тогава мѣ доведоха дѣца да възложи рѣцѣ на тѣхъ и да са помолни, а ученицы-ти имъ запрѣтиха. Но Исусъ имъ рече: оставете дѣца-та и не ги възпирайте да дождъ при мене: защото на такъва е царство-то небесно. И възложи на тѣхъ рѣцѣ-ты си и замина отъ тамъ.

Въ срѣда на р: недѣла, отъ Матдея, зач. 80.

Рече Господь таа притча: Подобно е царство-то небесно на единъ чловѣкъ, който вѣкъ домовитъ, който

излѣзе щомъ съмна да наеме работници за лозіе-то си. И като са спогоди съ работници-ты по пѣназь на день, проводи ги на лозіето си. И като излѣзе въ третѣа часъ, видѣ дръги, че стоаха на пазарь праздни. И на тѣхъ рече: идете и вы въ лозіе-то ми; и какво-то е праведно, ще ви дамъ: И тѣ отидоха. Пакъ излѣзе по шестътѣ, и по деветътѣ часа, и направи подобно. А около единадесатьтѣ часа, като излѣзе, намери и дръги, че стоаха праздни, и рече имъ: защо стоите тѣка вездень праздни? Рѣкоха мѣ: защото никой ны не цѣни. Рече имъ: идете и вые на лозіе-то, и щото е праведно, ще земете. Кога-то са свечери, стопанинъ-тъ на лозіе-то рече на настоателя си: Повикай работници-ты и плати имъ заплата-та, като начнешъ отъ послѣдни-ты до първы-ты. И додоха цѣнени-ти по единадесатьтѣ часа, и зеха по пѣназь. А като додоха първи-ти, мислаха си, че ще земѣтъ по много, но и тѣ зеха по пѣназь. И като го зеха роптаха на стопанина, и казваха: че тѣа послѣдни-ти само единъ часъ работиха, и направила си ги равны съ насъ, които притеглихмы тагота-та на денъ и пекъ-тъ. А той отговори, и рече на одного отъ тѣхъ: пріателю! не та обиждамъ: не погосили са съ мене по единъ пѣназь? Земи си твое-то, и иди си; азъ искамъ да дамъ и на тогова послѣднійа, как-то и тѣбѣ. Или нѣмамъ власть да направъ, щото искамъ съ свое-то си?

